

Sygn. akt III AUa 2100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. w Ł.

sprawy **J. P. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 16 września 2015 r. sygn. akt V U 151/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz J. P. (1) kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 2100/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że J. P. (1) nie podlega od dnia 1 lipca 2014 roku obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Od powyższej decyzji wniosła odwołanie J. P. (1), wnosząc o ustalenie, że podlega od dnia 1 lipca 2014 roku ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 16 września 2015r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że J. P. (1) podlega od dnia 1 lipca 2014 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą oraz orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym.

Od dnia 1 lipca 2014 roku J. P. (1) zarejestrowała działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R.. Przedmiotem tej działalności jest niespecjalistyczne sprzątanie budynków i obiektów przemysłowych. Wniosek o zarejestrowanie działalności wnioskodawczynie złożyła w dniu 6 czerwca 2014 roku. Przed zarejestrowaniem działalności gospodarczej J. P. (1) nie pracowała zawodowo. W czerwcu 2014 roku wnioskodawczynie skończyła studia na uczelni medycznej w Ł..

W związku z rozpoczęciem działalności gospodarczej J. P. (1) zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 lipca 2014 roku. W dacie rozpoczęcia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawczynie była w drugim miesiącu ciąży. O fakcie tym wiedziała od czerwca 2014 roku. J. P. (1) poniosła koszty związane z rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej związane z zakupem sprzętów i środków czystości oraz obsługą księgową. W okresie od lipca do września 2014 roku wnioskodawczynie faktycznie prowadziła działalność gospodarczą. W okresie tym wykonała usługi sprzątające na rzecz F. B., M. P., S. N. i J. C.. Za wykonane usługi otrzymała wynagrodzenie. J. C. zlecił wnioskodawczynie sprzątanie w lipcu 2014 roku lokalu należącej do niego firmy (...) w R.. Lokal ten ma powierzchnię około 80 metrów. Wnioskodawczynie sprzątała ten lokal sama przez 3 dni. Sprzątanie polegało na myciu okien, podłóg, ścieraniu blatów i monitorów oraz myciu obrazów i schodów metalowych. Za wykonaną usługę (...) zapłacił wnioskodawczynie wynagrodzenie w wysokości 1.000 złotych. B. F. jest ojcem dziecka J. P. (1). W okresie od lipca do września 2014 roku wnioskodawczynie wykonała na jego rzecz kilka usług sprzątających, w ramach których wykonywała porządki w należącym do niego lokal firmy (...) przy ulicy (...) w R.. W lokalu tym są dwie hale produkcyjne, pomieszczenie biurowe i magazynowe. Za usługi sprzątające zostały wystawione faktury, które B. F. uregulował gotówką. M. P. jest żoną brata wnioskodawczynie i prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług stomatologicznych. Usługi te wykonuje w R. przy ulicy (...). Lokal ten ma około 80 metrów. Wnioskodawczynie w ramach usług sprzątających na rzecz M. P. sprzątała gabinet stomatologiczny – myła podłogi i toalety, wycierała kurze, myła narzędzia i wynosiła śmieci. Obecnie jej obowiązki wykonuje zatrudniona przez M. P. asystentka. M. P. planuje w przyszłości ponownie korzystać z usług wnioskodawczynie.

J. P. (1) zadeklarowała podstawę wymiaru składek w maksymalnej dopuszczalnej wysokości, tj. 9.300 złotych, albowiem liczyła, że osiągnie taką podstawę.

Pod koniec września 2014 roku J. P. (1) stała się niezdolna do pracy z powodu ciąży. W dniu (...) urodziła dziecko. Po zakończeniu urlopu rodzicielskiego wnioskodawczynie zamierza wznowić działalność gospodarczą.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne. Powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 oraz 8 ust.6 pkt 1 i art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 205 z 2009r., poz. 1552 ze zm.) Sąd Okręgowy wskazał, że decyzja ZUS o nie podleganiu J. P. (1) ubezpieczeniom społecznym od 1 lipca 2014r. nie jest prawidłowa, albowiem odwołująca rzeczywiście od dnia 1 lipca 2014r. prowadziła działalność gospodarczą. Z dowodów w postaci faktur i rachunków wynika, iż J. P. (1) poniosła koszty związane z rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej związane z zakupem sprzętów i środków czystości, a także opłaceniem obsługi księgowej. Wnioskodawczynie we wskazanym okresie wykonała usługi sprzątające u J. C., B. F., M. P. i S. N., co potwierdzają rachunki za wykonywane usługi, a także zeznania świadków J. C., B. F. i M. P. oraz zeznania samej wnioskodawczynie. Za wykonane usługi wnioskodawczynie otrzymała wynagrodzenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania świadków i wnioskodawczynie należało uznać za wiarygodne, albowiem są one spójne i logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci rachunków i faktur, które potwierdzają wykonywanie przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej w spornym okresie. Poza sporem pozostaje przy tym, iż ustawodawca nie zakazuje kobietom w ciąży wykonywania działalności gospodarczej, co stanowiłoby ich oczywistą dyskryminację w porównaniu do pozostałych podmiotów wykonujących taką działalność. Z wysokości zadeklarowanej przez wnioskodawczynię podstawy wymiaru składek nie można także w żaden sposób, jak to czyni ZUS wnioskować, czy działalność była, czy też nie była przez nią wykonywana. Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie uzależniają obowiązku ubezpieczenia od zakresu prowadzenia

działalności, rodzaju dokonywanych czynności, czy wysokości uzyskanego dochodu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 sierpnia 2012 roku, III AUa 256/12, LEX nr 1237121).

W świetle powyższego należało uznać, że prowadzona przez wnioskodawczynię działalność była działalnością zarobkową, wykonywaną w sposób zorganizowany oraz w sposób ciągły, a zatem była to działalność gospodarza w rozumieniu art. 2 art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy przyjął, że zgłoszenie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez odwołującą nie było czynnością pozorną w rozumieniu art. 83 k.c. Z tych też względów, Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz przepisów § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 lipca 2015 roku) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).

W apelacji organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i przyjęcie, że wnioskodawczyni od 1 lipca 2014 r. prowadziła faktycznie działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż wnioskodawczyni nie prowadziła działalności gospodarczej, a dokonane przez nią zgłoszenie rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej miało na celu wyłącznie skorzystanie przez wnioskodawczynię z zasiłku chorobowego i macierzyńskiego od zadeklarowanej wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne;

- dowolną, a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zeznań wnioskodawczyni oraz świadków i uznanie ich za wiarygodne, spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci rachunków i faktur, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań zarówno wnioskodawczyni jak i świadków winna prowadzić do przekonania, że zeznania te są niewiarygodne, nielogiczne i pełne sprzeczności;

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 121 - j.t.) poprzez ich zastosowanie i ustalenie, że wnioskodawczyni podlega od 1 lipca 2014 r. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podczas gdy wnioskodawczyni nie prowadziła działalności gospodarczej i nie wykonywała żadnych czynności w ramach zgłoszonej działalności gospodarczej, a tym samym nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej;

- art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.) poprzez przyjęcie, że prowadzona przez wnioskodawczynię działalność była działalnością zarobkową, wykonywaną w sposób zorganizowany oraz w sposób ciągły, a zatem była to działalność gospodarza w rozumieniu przedmiotowego przepisu, podczas gdy wnioskodawczyni nie podjęła rzeczywistego prowadzenia zawodowej działalności gospodarczej w celach zarobkowych w sposób zorganizowany i ciągły, a jej działania nie zostały podporządkowane zasadzie racjonalnego gospodarowania, a jedynie skorzystaniu przez nią z zasiłku chorobowego i macierzyńskiego od zadeklarowanej wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie to kwestia podlegania J. P. (1) ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 1 lipca 2014 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. W myśl art. 11 ust. 2 dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5. Natomiast w myśl art. 12 ust. 1 ww. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Zgodnie zaś z art. 13 pkt 4 obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyłączył J. P. (1) z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od dnia 1 lipca 2014r. ustalając, że nie podlega tym ubezpieczeniom, ponieważ nie istnieje tytuł do objęcia ubezpieczeniami w postaci prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Stanowisko organu rentowego nie podzielił Sąd Okręgowy, który oceniając zgromadzony materiał dowodowy, stwierdził, że skarżąca zaprezentowała dowody przemawiające za zasadnością jej twierdzeń. Sąd Apelacyjny podziela w całości stanowisko Sądu I instancji. Wyniki przeprowadzonego postępowania dają podstawy do stwierdzenia, że ubezpieczona od dnia 1 lipca 2014r. faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą.

W judykaturze i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że obowiązkowe ubezpieczenie społeczne osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z rzeczywistego prowadzenia tej działalności, a zatem o wyłączeniu z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne nieprowadzenie tej działalności. Według art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 672 z późn. zm.) działalnością taką jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z treścią art. 43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. I tak jak w polskim prawie nie ma wymogu, aby działalność gospodarcza była prowadzona wyłącznie osobiście. Pozarolnicza działalność gospodarcza może być prowadzona przy pomocy pełnomocnika, osoby współpracującej, czy też zatrudnionych pracowników, zleceniobiorców lub innych upoważnionych osób. Tak również zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć tylko z osiąganiem dochodów z tej działalności. Kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (tak uchwała SN z 30 listopada

1992r., III CZP 134/92, Lex nr 298580). Istotne jest, że działalność gospodarczą cechuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy.

Podkreślenia nadto wymaga, że spowodowane niezdolnością do pracy okresy niewykonywania działalności przez przedsiębiorcę nie podlegają wyłączeniu z obowiązkowych ubezpieczeń, a dla osób objętych ubezpieczeniem chorobowym dobrowolnym okresy te stanowią podstawę do pobierania zasiłku chorobowego. W pełni zgodzić się trzeba z zapatrywaniami Sądu Najwyższego prezentowanymi w tej kwestii, iż gdyby uznać za zasadne twierdzenia, że faktyczne niewykonywanie działalności z powodu złego stanu zdrowia powoduje ustanie obowiązkowych ubezpieczeń, to doszłoby do absurdalnych sytuacji, w których należałoby przyjąć, mając na względzie zasadę równego traktowania (art. 2a ust. 2 ustawy systemowej), że osoby ubezpieczone z tytułu stosunku pracy za czas urlopu, zwolnienia chorobowego, opieki na dzieckiem, także nie podlegają ubezpieczeniom w tych okresach. Skoro z działalnością gospodarczą wiąże się konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego, to taki płatnik liczyć się powinien z ryzykiem obejmującym okresy faktycznego przestoju w wykonywaniu działalności, czy to z powodu braku płynności finansowej, czy też z powodu choroby przedsiębiorcy, braku zleceń itp. (tak SN w wyroku z dnia 15 marca 2007 r., I UK 300/06, LEX nr 338807).

Przenosząc powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy stwierdzić należy, że z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika jednoznacznie, iż ubezpieczona J. P. (1) podjęła od 1 lipca 2014r. pozarolniczą działalność gospodarczą, która to działalność była faktycznie realizowana. Ubezpieczona dokonała czynności legalizujących działalność gospodarczą w postaci wpisu do ewidencji i zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Podjęcie przez ubezpieczoną działalności gospodarczej nie miało charakteru fikcyjnego, działalność gospodarczą wykonywana była w sposób zorganizowany i ciągły. Odwołująca w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...) z siedzibą w R. w okresie od lipca do września 2014r. świadczyła usługi sprzątające na rzecz czterech klientów, w tym na rzecz M. P., na rzecz której wykonywała sprzątanie pomieszczeń gabinetu stomatologicznego codziennie od poniedziałku do piątku. Fakt wykonywania wskazanych wyżej usług przez ubezpieczoną potwierdzony został przez przesłuchanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym świadków jak też dokumenty w postaci faktur wystawianych przez klientów w związku z wykonanymi przez ubezpieczoną usługami. Ubezpieczona podejmując działalność gospodarczą w drugim miesiącu ciąży nie miała przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia pracy, czuła się dobrze. Jak wynika z zeznań świadków jak i ubezpieczonej charakter usług sprzątających nie wymagał dużego nakładu sił, dźwigania ciężarów. J. P. (1) w ramach usług sprzątających na rzecz M. P. sprzątała gabinet stomatologiczny – myła podłogi i toalety, wycierała kurze, myła narzędzia i wynosiła śmieci, wykonując pracę na rzecz B. F. zajmowała się porządkowaniem pomieszczeń firmy (...) co polegało na uprzątnięciu opakowań po przyprawach, popcornie, posprzątaniu hal byłej hurtowni. Usługi sprzątania dla pozostałych klientów miały charakter standardowego porządkowania mieszkania.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy, iż prowadzonej przez J. P. (2) działalności gospodarczej nie można odmówić cech ciągłości jak i zarobkowego charakteru. Prowadzona przez ubezpieczoną działalność gospodarcza nie wykazywała dużego zysku, jednakże oczywistym jest, że przedsiębiorcy rozpoczynający indywidualną działalność gospodarczą w pierwszych miesiącach jej prowadzenia w zdecydowanej większości nie osiągają dochodu. Również fakt, że ubezpieczona zarejestrowała działalność gospodarczą i podała wysoką podstawę składek na ubezpieczenia społeczne po to, by móc korzystać z wysokich świadczeń w związku z wiedzą, że jest w ciąży nie mają znaczenia dla sprawy w sytuacji faktycznego wykonywania tej działalności. Możliwość podjęcia działalności gospodarczej przez kobiety w ciąży, chociażby jednym z powodów do jej podjęcia była możliwość uzyskania ochrony ubezpieczeniowej nie jest prawnie zabroniona. Samo zaś zakwestionowanie przez organ rentowy wysokości deklarowanych przez wnioskodawczynię podstaw składek na ubezpieczenia społeczne jest bezpodstawne w świetle uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 21 kwietnia 2010 r. II UZP 1/10, która stanowi, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Tak więc za niezasadny uznać należy apelacyjny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków i ubezpieczonej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji w sposób wszechstronny wyjaśnił okoliczności faktyczne związane z przedmiotem niniejszego postępowania, a wydając orzeczenie – dokonał prawidłowej oceny wiarygodności i mocy dowodów zebranych w jego trakcie, nie naruszając w żadnej mierze zasady swobodnej ich oceny, wyrażonej w art. 233 § 1 kpc stanowiącym, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Podkreślić należy, że kontrola instancyjna ogranicza się w tym przypadku tylko do zbadania poprawności logicznego rozumowania sądu I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego (por. wyr. SN z dnia 6 listopada 2003 roku, II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, niepubl.; wyr. SN z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00).

Strona apelująca nie przedstawiła przekonującej argumentacji, podważającej dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów. W istocie apelacja zwalcza swobodną ocenę dowodów przez zaprezentowanie własnej, korzystnej wersji ustaleń, a więc – wersji opartej na subiektywnej ocenie stanu faktycznego.

Konkludując - z zebranych dowodów nie wynika, aby J. P. (1) nie prowadziła działalności gospodarczej. W całym spornym okresie ubezpieczona wykonywała działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, czego konsekwencją prawną jest nabycie tytułu do ubezpieczeń społecznych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 wyroku oraz w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) orzekł o kosztach zastępstwa procesowego za II instancję.